

ת"פ 39653/02/14 - מדינת ישראל נגד אנגואץ' אלמו

בית משפט השלום בפתח תקווה

16 יולי 2015

ת"פ 39653-02-14 מדינת ישראל נ' אלמו

39686-02-14

לפני כבוד השופטת איטה נחמן
המאשימה
נגד
הנאשמת
מדינת ישראל
אנגואץ' אלמו

נוכחים:

ב"כ המאשימה, עו"ד קרן פינקלס

ב"כ הנאשמת, עו"ד אדנקו סבחת

הנאשמת בעצמה

המתורגמן לשפה האמהרית מר יעקב אליאס

השעה כעת- 10:25

מזדין

1. הנאשמת הורשעה, על פי הודאתה, בעובדות כתב האישום המתוקן, המייחס לה פציעה כשעברין מזויין, עבירה על סעיף 335(א)(1) בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").
2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי בתאריך 16/2/14 ניגשה הנאשמת למתלוננת בחניית הבניין ברח' ברנר בפ"ת, כשהיא אוחזת בסכין, אותו הניפה לעבר המתלוננת, שניסתה להתגונן אך להב הסכין פגע בלחיה הימנית ונגרם לה חתך עמוק מדמם. בתגובה המתלוננת תפסה בלחיה של הנאשמת בציפורניה ושרטה אותה בפנים.
3. הצדדים הגיעו להסדר טיעון דיוני לפיו כתב האישום תוקן, הנאשמת נשלחה לקבלת תסקיר שרות המבחן. לא הוצג הסדר לעניין העונש.

4. לתיק בית המשפט הוגש תסקיר שירות המבחן ממנו עולה כי הנאשמת כבת 31, ללא עבר פלילי, נשואה ואם ל-4 ילדים, עלתה ארצה בשנת 2003 ועד למעצרה עבדה כאורזת במרכול. בעלה כבן 44 עובד במפעל תפירה. בשל מעצר הבית בו נתונה פנו בני הזוג לרווחה בבקשות סיוע קונקרטי. ביחס לכתב האישום תיארה הנאשמת ברקע לו סכסוך שכנות שהחל לפני כשש שנים. לתפיסתה, המתלוננת התנהגה כלפיה באופן משפיל, פוגע ואלימים פיזית ותיארה חווית רדיפה, איום ופחד מפני המתלוננת. לדבריה, יצאה מביתה לזרוק אשפה כשבידה סכין מטבח בלא שסיפקה הסבר לכך או להתנהגותה בעת האירוע. המתלוננת מסרה לשרות המבחן כי היא מכירה את הנאשמת הכרות שטחית וסיפרה על קונפליקט ביניהן מלפני שש שנים עת ייחסה לה הנאשמת התנהגות פוגעת ומשפילה והתנהגה כלפיה באלימות מילולית. המתלוננת מסרה כי בעקבות האירוע משך תקופה ארוכה פחדה לצאת מהבית, התקשתה לשוב לעבודתה ולשגרת חייה. שרות המבחן התרשם כי בהתנהגות הנאשמת בולט צמצום וטשטוש כמו גם נטייתה להשליך האחריות לבעייתיות ביחסיהן כלפי המתלוננת וקושי לבחון את התנהגותה באופן ביקורתי ומקדם. ניכר כי הנאשמת אינה מחוברת לדפוסים אלימים בהתנהלותה. לפיכך מתרשם שרות המבחן כי רמת הסיכון למעורבות חוזרת בהתנהגות אלימה הינה בינונית כמו גם תוצאת אלימות שכזאת. לאור התייחסות מצמצמת ומשליכת אחריות וקושי להתייחסות ביקורתית ובדיקה מעמיקה, כמו גם קושי בתקשורת עם גורם סמכותי וממסדי כמו השרות, לא נוצר בסיס להמשך מעורבות שרות המבחן. יחד עם זאת, לאור העדר עבר פלילי, התפקוד התקין במישור המשפחתי והתעסוקתי וההשפעה המרתיעה של הצעדים המשטרתיים והמשפטיים, המליץ שרות המבחן על ענישה מרתיעה בדמות מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת, ובאם בית המשפט ימצא לנכון להטיל ענישה קונקרטית, המליץ על מאסר בתנאי עבודות שרות.

5. המתלוננת העידה מטעם המאשימה לעונש ומסרה בעדותה בפני בית המשפט על הטראומה אותה חוותה, על שמחת החיים שהייתה לה ונעלמה, על הטיפולים אותם עברה, הקושי במערכת היחסים עם בני משפחתה כמו גם על העובדה שאינה עובדת מאז המקרה.

6. בעלה של הנאשמת העיד מטעם ההגנה לעונש ומסר על הקושי הכלכלי אליו נקלעה המשפחה ועל הקושי בגידול הילדים בשל כך. הוא מודע לנזק שנגרם למתלוננת ומצר על כך. עתר בפני המתלוננת שתסלח על המעשה וביקש את רחמי בית המשפט.

7. ב"כ המאשימה, בטיעוניה לעונש, הפנתה לתחושת הביטחון של המתלוננת שנפגעה כמו גם שלמות גופה. מדובר בפגיעה בפנים קרוב לעין, כפי שניתן לראות מתמונות שהוגשו ומהצללקת על פניה. הפנתה לפסיקה באשר למדיניות הענישה הנוהגת ועתרה לקביעת מתחם ענישה הולם שינוע בין 12 חודשי מאסר בפועל ועד ל-36 חודשי מאסר ורכיבים נלווים, כאשר עונשה ייגזר בתוך המתחם ברף האמצעי. לדבריה, על בית המשפט להתעלם מהמלצת שרות המבחן שאינה עולה בקנה אחד עם האמור בתסקיר גופו.

8. ב"כ הנאשמת, בטיעוניה לעונש, הגישה דוח סוציאלי ממנו עולה כי הנאשמת מסתובבת עם צער גדול

בגין מעשיה ומביעה חרטה גמורה, הגישה דוח תפקוד לימודי מבית הספר בו לומדים שניים מילדיה של הנאשמת ממנו עולה כי חלה ירידה בתפקוד הלימודי וכי אינם פנויים ללמידה, הגישה חוזה שכירות וחוו"ד פסיכיאטרית שהוגשה לתיק המעצרים. לדבריה, הרקע לאירוע לא ברור ויכול שהנאשמת חוותה דכאון כלשהו לאחר לידה. המשפחה נמצאת במצוקה כלכלית ונאלצו לעבור דירה, כאשר שכרו דירה ולא הצליחו להשכיר את דירתם. לטעמה, האיזון בין נסיבות ביצוע העבירה לנסיבות האישיות של הנאשמת הביא להמלצת שרות המבחן. הפנתה לפסיקה אחרת ממנה עולה מתחם ענישה של עבודות שירות ואולם עתרה בנסיבותיה של הנאשמת לחרוג גם ממתחם ענישה זה. ב"כ הנאשמת הפנתה לעובדה כי באם בית המשפט יגזור דינה למאסר בפועל הרי שעונש זה ייגזר גם על ביתה הקטנה שתשהה אף היא במאסר עד הגיעה לגיל שנתיים. לפיכך, עתרה לרחמי בית המשפט.

9. הנאשמת, בדבריה האחרונים, הביעה חרטה על מעשיה, פנתה למתלוננת וביקשה את סליחתה.

דין

10. כמצוות המחוקק בסעיף 40 ג' (א) בחוק, בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשי העבירה שביצעה הנאשמת, בהתאם לעיקרון המנחה הקבוע בסעיף 40 ב' בחוק, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

הערך החברתי שנפגע

10. במעשיה פגעה הנאשמת בערכים חברתיים בדמות שמירה על שלמות גופה ובטחונה של המתלוננת. פגיעתה של הנאשמת במתלוננת הייתה קשה והותירה אצלה צלקות בפניה ובנפשה.

מדיניות הענישה הנהוגה ומתחם העונש ההולם

11. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה בה הורשעה הנאשמת, מתחשבת בצורך במאבק בנגע האלימות שפשה בחברתנו ובתפקיד בית המשפט, בהעברת מסר מתבקש, באמצעות השתתפות עונשים חמורים על מי שפוגע במעשיו במאבק בנגע זה.

אלימות כשלעצמה הינה חמורה, וחומרתה עולה עת היא מבוצעת באמצעות חפץ חד, ובמקרה דנן סכין בה השתמשה הנאשמת. לא אחת חזרו בתי המשפט על הצורך בלהוקיע את "תת-תרבות הסכין" ממחוזותינו.

בע"פ 2949/06 פלוני נ' מ"י, (מיום 3.7.06) נקבע כי:

".. משהפכה האלימות, בסכין ... למכת מדינה אין מנוס ממתן משקל רב להרתעה

עמוד 3

הנדרשת... אכן מצויים אנו, לדאבון הלב, בעידן בו הקול הדומיננטי, כמגמה שיפוטית, בעבירות מעין אלה בהן עסקינן, מה שקרוי פעמים "תת תרבות הסכין", נאלץ להיות הקול המחמיר, כדי להגן על החברה וכדי להרתיע את העבריינים".

12. לאחר עיון באסמכתאות הרלוונטיות שהוגשו על ידי ב"כ הצדדים (לרבות ע"פ 5316/13 מסאלחה נ' מ"י, מיום 9.12.13) וכן באסמכתאות אחרות מבתי המשפט השונים, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם הינו החל מ-10 ועד ל-24 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

13. סעיף 40ד(א) בחוק קובע כי חריגה ממתחם העונש ההולם תהא אך אם בית-המשפט מצא כי הנאשמת השתקמה או כי יש סיכוי של ממש שתשתקם.

הנאשמת שבפני לא שולבה בהליך טיפולי, כך שהיא לא השתקמה ולא עלו סיכויי שיקום בעניינה. על כן, אין מקום לחריגה ממתחם העונש ההולם, בעניינה.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

14. במסגרת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה יש לקחת בחשבון את קיום הנסיבות הבאות:

התכנון שקדם לביצוע העבירה; מנסיבות האירוע שתוארו בתסקיר עלה כי הנאשמת ירדה לזרוק זבל והייתה מצוידת בסכין ולא סיפקה הסבר לכך, כך שלא ניתן לשלול תכנון מעשיה.

חלקה היחסי של הנאשמת בביצוע העבירה; הינו עיקרי.

הנזק שנגרם מביצוע העבירה; למתלוננת נגרם חתך עמוק ומדמם בפנים, תמונות קשות ומזעזעות מיום האירוע הוגשו לבית המשפט. גם לאחר שהתאחה הפצע הוא הותיר צלקת בפניה של המתלוננת כפי שנכח בית המשפט במהלך עדותה לעונש. מלבד הפגיעה הפיזית, נגרמו למתלוננת נזקים במישור הנפשי, היא חוותה טראומה ותחושת בטחונה נפגעה קשות. היא עדיין מתגוררת בשכנות לנאשמת והעידה כי היא מפחדת לצאת מביתה.

הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה; השימוש בסכין היה עלול לגרום לנזק חמור מזה שנגרם במיוחד כשמדובר בפגיעה הקרובה לעינה של המתלוננת.

הסיבות שהביאו את הנאשמת לבצע את העבירה; הינו סכסוך ישן עם המתלוננת.

לא נגרעה יכולתה של הנאשמת להבין את אשר היא עושה, את הפסול שבמעשיה או את משמעות מעשיה, היא אינה קרובה לסייג לאחריות הפלילית ויכלה להימנע מהמעשה עליו הייתה לה שליטה מלאה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

15. כמצווה על בית המשפט בסעיף 40א בחוק יש לקחת בחשבון, בעת ענישת הנאשמת, את נסיבותיה האישיות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה. במקרה דנן נסיבות אלו נלמדו מטיעוני ההגנה, מתסקיר עמוד 4

שירות המבחן ומדברי הנאשמת ובעלה.

מדובר בנאשמת בת 31, נשואה ואם ל-4 ילדים קטינים, נעדרת עבר פלילי וזוהי הסתבכותה הראשונה. היא הייתה נתונה במעצר ובעלה תיאר כיצד התקשה לתפקד באותה תקופה במיוחד נוכח היותה אם לתינוקת בת מספר חודשים. מעצרה של הנאשמת, ובהמשך שהותה במעצר בית, גרמו לקשיים כלכליים למשפחתה. ברי כי עונש מאסר בפועל שיושת על הנאשמת יוסיף לקשיי המשפחה. הנאשמת נטלה אחריות על מעשיה, הודתה בכתב האישום המתוקן והביעה צער וחרטה.

על אף כל אלו, במקרה דנן, שוכנעתי כי לא יהא ניתן להגשים את מטרות הענישה ללא השתת עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה על הנאשמת. כאמור, חריגה ממתחם העונש ההולם הינה אך משיקולים של שיקום, שלא איתרתי במקרה דנן.

כמו כן, איני יכולה להתעלם מהפגיעה הקשה של הנאשמת במתלוננת, שמלבד הפגיעה הפיזית היא סובלת במישור הנפשי ותיארה כיצד תיזכר במעשי הנאשמת בכל פעם שתסתכל על עצמה במראה. האלימות שהפנתה הנאשמת כלפי המתלוננת הינה קשה, היא הצטיידה בסכין בה השתמשה בצורה אכזרית. קלות זו בה נשלפת סכין שפוצעת גופו של אדם על רקע עניין של מה בכך, מחייבת ענישה מוחשית ומרתיעה שתרחיק את הנאשמת מהחברה, אך לתקופה הנמצאת ברף התחתון של המתחם, זאת לנוכח נסיבותיה האישיות של הנאשמת ובמיוחד היותה אם לפעוטה.

16. לאור האמור לעיל הנני משיתה על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 10 חודשים בניכוי ימי מעצרה 16.02.14 - 27.02.14.

ב. מאסר על תנאי למשך 8 חודשים והנאשמת לא תישא עונש זה אלא אם תעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורה מהמאסר עבירות אלימות כנגד גוף.

ג. קנס כספי בסך 3,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו.

ד. פיצוי בסך 5,000 למתלוננת, ע"ת/1.

הקנס והפיצוי יקוזזו מתוך ההפקדה הקיימת בתיק המ"ת 39686-02-14, בסך 1,500 ₪ והיתרה תשולם ב-20 תשלומים שווים ורצופים, החל מיום 1.10.15 וב-1 לחודש שלאחריו.

באם תשלום אחד מן התשלומים לא יפרע במועדו, יעמוד כל הקנס לפרעון מיידי.

כל סכום שיופקד בקופת בית המשפט ייזקף תחילה לטובת הפיצוי.

המאשימה תודיע למתלוננת על פסיקת הפיצוי לטובתה ותעביר למזכירות בית המשפט בתוך 3 ימים את פרטיה העדכניים.

מוצגים - סכין יושמד.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום

ניתנה והודעה היום כ"ט תמוז תשע"ה, 16/07/2015 במעמד הנוכחים.

איטה נחמן , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הנני מעכבת את ריצוי המאסר בפועל עד יום 6.9.15 שעה 10:00 , ובמועד זה על הנאשמת להתייצב בבית סוהר "הדרים" לריצוי עונשה או על פי החלטת שב"ס, כשברשותה ת.ז או דרכון.

על הנאשמת לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 9787377 - 08, 9787336 - 08.

עיכוב הביצוע הינו בכפוף לתנאים כדלקמן:

(א) ערבויות שהופקדו בתיק מ"ת 39686-02-14 ישמשו להבטחת ההתייצבות למאסר.

(ב) הנני מורה על עיכוב יציאה מן הארץ, ועל הנאשמת להפקיד את דרכונה לא יאוחר מיום 19.7.15 שעה 10:00 במזכירות בית המשפט.

ניתנה והודעה היום כ"ט תמוז תשע"ה, 16/07/2015 במעמד הנוכחים.

עמוד 6

איטה נחמן , שופטת

הוקלד על ידי ספיר סלח